

begietend" van 1934 kunnen daarvan getuigen. Het laatste onvoltooide werk was een reliëfportret van haar kleindochter Eva. Zoo waren haar laatste levensjaren rijk aan problemen van het worden en groeien des menschen. Want de diepste wetten der natuur waren voor haar een openbaring, en met Dürer kon zij zeggen: „Denn wahrhaftig steckt die Kunst in der Natur, wer sie heraus kann reissen, der hat sie" (Proportionslehre, 3. Buch).

Wien het geluk ten deel viel Julie werkelijk te kennen, die was telkens weer verrast door haar groote warmte, door de teederheid van haar machtig gevoel, dat zich in diepe ontroering overgaf aan de kunst.
